

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Szent-Miklós-utca 791. sz. hová a lap szellemi részét illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

A ref. főtanoda könyvnyomdája, hova az előfizetési pénzek és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor ára 6 kr; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten: Lang Leopold, Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler (Neu-Markt 14. sz.)

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész iven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 „ 50 kr.

Előfizetési felhívás.

„Székely Hirlap“

politikai, társadalmi és a maros-vásárhelyi

„Jogász-Egylet“ közlönye.

1874. évi második félévi folyamára.

Előfizetési díj:

Jul.-decz. hat hóra 3 frt — kr.

Jul.-sept. három hóra 1 „ 50 „

Az előfizetési pénzeket kérjük postautalvánnyal Maros-Vásárhelyre az ev. ref. főtanodai könyvnyomdába, a „Székely Hirlap“ kiadóhivatalának küldeni.

A lap kiadását f. évi július 1-én kezdve, helyi ref. főtanodai könyvnyomdász **Imreh Sándor** vette át, kihez az előfizetési pénzekon kívül a felszólamlások és a lapba beiktatandó hirdetmények is küldendők.

M.-Vásárhely, 1874. jul. 17-én.

Új szerkesztőjével találkozik ismét az olvasó.

A „Székely Hirlap“ hatodik életévét s velem e hat év alatt az ötödik szerkesztőt számlálja; tehát csaknem minden évre jut belőlünk egy, s eddigelő csaknem minden év egy-egy szerkesztői dislocatiót eredményezett.

Nem kutatjuk szorosán az egymást oly gyorsan követő változások okát, s ha keresnők azt, bizonyára nem az eddigi szerkesztők személye, hanem azon nehéz körülményekben találunk föl, melyek egy provinciális lapot, úgy a közönség részéről pártolás, mint munkávali közreműködés tekintetében nyűgözve tartanak.

És ez a legmegdöbbentőbb. Ha egy gazda elbukik azért, mert nem értett a gazdaságvitelhez, földjeit rosszul mivelte, vagy egészben parlagon hagyta, ám legyen... A henyéségnek keserű gyümölcsei teremnek; de, ha a gazda számító volt, szakértelemmel vezette gazdaságát, éjet-napot egygyé tett, hogy verejtékét értékesíthesse, s midőn szorgalma gyümölcseit értékesíteni kíváná, nem kap vevőt arra; ez nemcsak fájdalmas, de bosszantó, s nem csodálkozhatunk, ha az illető ott hagyva a háládatlan földet, egy más pályát keres, melyen szorgalmát legalább boszuság nélkül értékesíthesse.

Ily gazdaságnak veszem én a provinciális lapok legtöbbjét, mely a befektetett szellemi tö-

két, a gazda fáradságát vajmi ritkán jutalmazza meg.

S mi az oka ennek?

A mi nem a központból — az ország fővárosából jön, már értékkel sem bír.

A magas politika elkápráztatta szemünket; megszoktuk a külső hatást és pillanatnyi eredményt keresni, s a mi a nemzet anyagi és szellemi erejének kifejtését tűzi céljául — rendesen látáskörünkön kívül marad.

Ez politikai és társadalmi életünk betegsége.

Oda jutottunk követert politikánk által, hogy létező pártirányaink egyike sem képes mindjárt saját hibeibe is hitelt önteni; elvesztettük az egymás iránti kölcsönös bizalmat, sárba rántottuk valamennyi nagy emberünket, s a politikai pártgyűlölséget, személyeskedést átültettük, fájdalom! épen a sajtó útján, a társadalmi, sőt magán életbe is.

Ily irányt vett újabb időben a sajtó, s helyes ízlésünk megvesztegetve oda devalválódott, hogy a hazafiaskodó frázisok, ámitással tömött nagy szavak s politikai szédelgés ma már több követőre találunk, mint a komoly, egészséges s az érdekeinknek megfelelő valódi politika.

Mintha államunkat egész más erők, más elvek tartanák fönn, mint más országokét.

Társadalmi életünk e túltengésében aztán nincs mit bámulnunk azon, ha a magas politikával nem foglalkozó kisebb vidéki lapok — kivált ha azok szakközlönyek is — rendesen nem fizetik ki magukat, s nem lehet feltűnő, ha egyik szerkesztő a másiknak adja át a tollat, had próbáljon az is egy szerencsét.

Ily körülmények között lettem én a lap tovább szerkesztésével megbízva, melyet azon föltét és biztos reményben fogadtam el, hogy városunk számos s főleg tette kész fiatal erője nyújt segédkezet és sorakozik mellém a kitűzött cél elérésére.

Mindamellert, hogy e célra több egyént voltam szerencsés megnyerni, teljes mértékben érzem e feladat fontosságát, s jól tudom, hogy saját erőm sokkal parányibb, hogysem tisztelt szerkesztő elődömet megközelíthessem.

A tiszta akarat — jó szándék — meglesz; az eredményről úgy én, mint társaim, az év végén számolunk.

Programmunk marad az eddigi; a lap tartalmát illetőleg politikai — s miután lapunk egyszersmind szak lap is — felváltva jogi irányú vezércikkek, országgyűlési, bel- és külföldi szemlék, ismeretterjesztő és mulattató tárczai közlemények foglalandják el; az eddigi jogi rovatot jogi szemlére változtatjuk át, s az abba szánt önálló jogi közlemények mellett, rövid áttekintését adjuk a külföldi nevezetesebb jogi reform- és mozzanatoknak; a törvénykezési értesítőt jövőre is fenntartjuk, az an-

nak felállítására óta érkezett tömeges megkeresések annak szükségessége mellett szólnak; végül nyitunk egy „Hirrovatot“, melyben a bel- és kül politikai s társadalmi ügyek terén fölmerülő érdekesebb híreket — tekintettel főképp városunk érdekeire — a legrövidebb foglalatra veendi az olvasó.

Célunk minden személyes érdek- és személyeskedést kizárni, s hogy nézeteink a kitűzött irányban minél szabadabban nyilvánulhassanak, elvünk minden cikket névtelenül közölni, s év végével pedig mindazok nevét, kik munkáikkal támogattak, egy albumba foglalva, olvasóinkkal közölni.

Ismételjük: a szándék és tiszta akarat megvan, s az eredményről majd annak idejében számolunk.

Végül, midőn e helyet elfoglalom, köszönetet nyilvánítom azoknak, kik eddigi kísérleteimet e kitüntetésre méltóknak találva ez állással, a nélkül, hogy azt kerestem, vagy arra vágytam volna, megtiszteltek, a mi annál váratlanabul lepett meg, mivel csekély irodalmi működésem súlypontját — más oldalról elfoglaltatásom miatt is — teljesen a szépirodalom mezejére nem fektethetem.

KUTI ALBERT.

Az igazságügyminiszter az összes királyi törvényesszékekhez, járásbíróságokhoz és ügyészekhez a következő rendeletet küldötte: Köztudomásu dolog és a legtöbb eset sajnósan igazolja, hogy a szökésben lévő bűntettesek szokásos körözvényi nyomozása legtöbbször eredménytelen. Minthogy pedig ezen eredménytelenség nagyrészt a személyleírások hiányos szerkesztésének tulajdonítható, utasítom a királyi törvényesszékek, járásbíróságok és ügyészségek, hogy jövőre minden fontosabb esetben, a körözendő egyének hiteles adatokon alapuló részletes és körülményes személyleírásához, — ha lehetséges — az illetőnek fényképét is csatolják, és a kellő tájékoztatás céljából a személyleírásban a szökevény családi körülményeit, foglalkozását, felőlőbb sajtáságait is említék föl. Végre sürgős esetekben biztosabb siker tekintetéből, az illető szökevény utolsó lak- vagy tartózkodási helyének hatóságát a körözés eszközölése céljából közvetlenül és azonnal keressék meg.

Országgyűlés.

A július 12-ki ülésben napi rendben van a választási törvény 4. és azt követő §-inak tárgyalása.

Ez ülésről semmi érdekelt sem jegyezhetünk fel, s inkább az erdélyi census megállítása körül forgott a vita.

Báró Kemény Gábor reflectált Kozma Párthénnak beszédére, ki a magyarországi birtok-censust Erdélyre is kiterjesztendőnek indítványozta. Kemény báró igen csinosan mutatta ki azt, miként a Királyhágón innen a jövődelem nem oly elérhetetlen magasságu, mely a választási qualificatiót megadja, mert a jelen gyakorlat szerint 4—8 hold föld megadja a 8 frt 40 kr. adót és a választói qualificatiót, mire

úgy a 4-ik, mint 5-ik szakaszt illetőleg a központi bizottság szerkezete fogadtatott el.

A 13-ki ülésben nem annyira a választási törvény tárgyalásának folytatása, mint az oláh vasúti csatlakozások és a temesvár-orsovai vonal engedélyezése volt napi renden. Beszéltek: Pólya József, mint előadó; Zichy miniszter, mint az osztrák államvasút megbízottja; Máday Sándor, kinek meggyőződése a társulatával azonos és Vargics Imre, Temesvár képviselője, mint semmiféle érdek által nem befolyásolt szónok a kormányjavaslat mellett; ellene pedig Helfy Ignác, mint illetékes szakember és elfogulatlan bíró; Tisza Kálmán, a kiről föl nem tehetni, hogy pártszempontok sugalmazzák, mikor a kormány kabinetkérdést csinál; és Papp Lajos, háromszéki képviselő, kinek, miután Háromszék nem fekszik a temesvár-orsovai vonal mellett, az ojtózi csatlakozás kellene, melyre nézve nincs szerződésünk Romániával.

A ház Zichyt és Tiszát hallgatta csak figyelemmel. A horvátok feljöttek szavazni. A kormányjavaslat mellett valószínűleg meg lesz a többség. Az osztrák államvasút részéről a fővárosban időz Engerth igazgató, s mint mondják, a kormánynyal még folynak az alkudozások; de milyen irányban és mekkora kilátással, nem tudják. Fölírva a javaslatok mellett és ellen még nagyon sokan vannak. Ghyezy is fog szólni, de alkalmksint csak a vita végén.

A 14-ki ülés főmomentumát Ghyezy K. pénzügyminiszter beszéde képezte. Néma csendben hallgatta végig az egész ház e fényes szónoklatot, melynek hosszúsága korántsem merítette ki a képviselőknek már lankadt figyelmét, mert Ghyezy annyi érvet hozott föl a törvényjavaslat mellett s az egyes aggodalmakat oly számokkal igyekezett eloszlatni, vagy legalább is kisebbiteni, hogy őszintének lehet venni a beszéd után majdnem egyhangulag hangoztatott „szavazzunk!” fölkiáltást, mint jelét a körülménynek, hogy e tárgyban már fölsőleges minden további vita.

A pénzügyminiszter beszédjének első részében az ellenzék egyes szónokainak ellene irányzott megjegyzéseire telelt s szokott nyíltságával lefegyverezte ellenfeleit, s csak miután ezt megtette a kellő sikerrel, tért át a tulajdonképeni tárgyra, a Romániával kötendő vasúti szerződésre, a szerződés megkötésének történetét bocsátván előre.

A beszédben Ghyezy nem kerülte el a román vasúti összeköttetésnek kényes oldalát, a differenciális tarifát sem, sőt egyenesen szembe nézett e veszéllyel és számítását tett a ház előtt, hogy kimutassa, hogy a differenciális tarifa miatti nagy aggodalom nem épen indokolt. Ezután kiemelte a szerződés politikai előnyét is, s a jobboldal éljenzése közt fejezte be beszédét, melynek hatása, ha nem is bátorító, de legalább is megnyugtató volt.

A pénzügyminiszteren kívül többen beszéltek, habár a ház alig hallgatott egyikre is, noha különösen Ráday Gedeon gróf beszéde érdekes volt s több figyelmet érde-

melt volna. Kivüle még a jobboldalról Tavasz Endre beszélt, a baloldaltól pedig három erdélyi képviselő és pedig névszerint: Horváth Gyula, Cseh Károly és Orbán Balázs. Mindannyian az ojtózi szorosba lévén szerelmesek, a tömösi csatlakozás ellen s egész hévvel karolták föl a székek érdekeit ez ügyben.

Pertári tárgyalások.

Julius 20.

Zágoni Anna c. Biró Krisztina. Baruch Jeremiás c. Hersch Áron. Schatz Mihályné c. Schatz Mihály. Kovács János c. Pásztóhi D. Lőrincz. Kiss Jánosné c. Nagy György. Horváth Albert c. keleti vasut társaság. Fogaras Domnika c. Fogaras Juon. Ugrán Gyuláné c. Dancziger Sámuel. Gr. Haller József c. b. Henter József hagyatéka özv. Bereczki Józsefné s t. c. Márton István.

Julius 21.

Todosán Mária c. Todosán Juon. Ricsán Juon c. Henes Nucz. Oprea György c. Oprea Vaszi. Jakabházi Zsigmond c. Asztalos Sándor. Pokorny Ferencz c. Farnos Elek. Mátyás Ferenczné c. Mátyás Józsefné. Magyar kir. kincstár c. Kerekes Miklós. Pető Jánosné c. Héjas Ilyés.

Julius 22.

Gr. Rhédey Lajos c. Schvartz Mendel. Müller György s társa c. Mendel Farkas Gliga Thodora c. Gliga Vaszi. Tanulmányi alap c. Pásztóhi József. Kis Jánosné c. Nagy György. Gr. Tholdalagi Mihály c. Máthé Vaszy János. Tischler Mayor c. gr. Lázár Eszter. Gábor Ilána c. Gábor Filimon. László József c. Csanádi Béla. Turóczi Ferencz c. Turóczi István s társa. Turóczi Ferencz c. Boér János. Puj Gligor c. Majer Juon. Szócs Albertné c. Klopott József.

Jogi szemle.

Elévülési jogeset.

(Folytatása és vége)

„Az ügy érdemére nézve, tekintve, hogy alperes a jelen újított perben a kötvény valódiságát kétségbe nem vonta, felperes pedig keresetösségi jogát tökéletesen kimutatta, s így egyedül azon lényeges körülmény: hogy t. i. a hitelező alperest a tartozás megfizetése végett, az elévülés folyama alatt, barátságos úton csakugyan felszólította, levén megoldandó: alperesnek a neki felperes részéről ajánlott s általa ellenirátában föltétlenül el-

fogadott főeskü a prrts. 230—235. §§-hoz képest megítélendő, s alperesnek a kereset alóli fölmentése, vagy a kereset értelmébeni elmarasztalása, s következőleg a felső bírósági az alapperben hozott ítéletek épségben hagyása, vagy hatályon kívüli helyzetetése a kérdéses fő eskünek le-, vagy le nem tételétől föltételezendő volt. Az eskü letételével, vagy le nem tételével járó következtetések a prrts. 228. §-hoz képest lettek meghatározva. Azon alperesi- felperesileg tagadott állítás, miszerint alperes 1819. évben, midőn a kérdéses s beperelt kötelezővény általa aláíratott, kiskoru lett volna, mint minden bizonyítékot nélkülöző bírói állítás, bírói figyelembe vehető nem volt.“

Ezen elsőbírósági ítélet ellen alperes főlebbezéssel élvén, azt következőleg indokolta:

Alperes a B. alatti csatlomány valódiságára nézve kifogásait az alapperben megtévé (*), az erre hivatkozását elégségesnek tartja; a főesküt pedig csak azon esetre**) elfogadni késznek nyilatkozott, hogy ha annak megítélése törvényeinkben találna alapját; de a jelen, az 1868. LIV. t. cz. hatályba lépte előtt érdemlegesen elbírált ügyben a főeskü új bizonyítéknak aligha (?) vehető, s így sem a perújításnak hely nem adható, sem a főeskü megítélhető nem lett volna.

A kir. ítélő tábla, alperes e főlebbezése folytán az elsőbíróság ítéletét, annak előrebocsátása mellett, hogy jelen, az 1868. LIV. t. cz. hatályba lépte után megújított perben az eljárásra nézve ezen törvény szabályai szolgálnak zsinormértékül, — indokainál fogva helyben hagyta.

Alperes ezen ítélet ellen is jogorvoslathoz nyulván, az 1868. LIV. t. cz. nyújtotta perrendtartás soraiban elő nem forduló felülvizsgálati kérelmét nyújtotta be, melynek indokai csupán bosszantási szándék világos tanúságai következő pontokból állanak:

sem az első-, sem a másodbíróság, mind az alapperbelt, mind az újított perbeli ellenirátainak az 1819. évi jubius 17-kén***) kelt adóslevél érdeme ellen előadott érveit, illetőleg kifogásait figyelembe nem vette; azokat sem helyes, sem helyteleneknek ki nem mondotta;

a kereset alapját képező adóslevél, bel- s külkelőkeire nézve általa alaposan megtámadva lévén, ezek helyessége, vagy helytelensége az illető ítéletekben ki lett volna mondandó; és

*) A B. alatti engedmény az alapperben nem használtatott.

**) Alperes a főeskü letételére föltétlenül ajánkozott.

***) A beperesített kötvény kelt idejére hamis hivatkozást eléggé bizonyítja azt, hogy alperest bosszantási szándéka zavarba hozta: itt leendő az ideje ennél fogva, hogy 2 egyenlő ítélet elleni, tehát konok főlebbezése, az 1870. XIV. t. cz. 2-ik §-nak rendelkezéséhez képest — és pedig szükséges példa adásaként is — kellően sújtassék.

TÁRCZA.

Hat év múlva.

(BESZÉLY.)

(Folytatás.)

Másnap, nyugtalan tártá a délutánt, hogy Margithoz mehessen. Számtalanul eervet gondolt ki, melyen tudtára adja Margitnak szomorú helyzetét, de tervei közül egyen sem tudott megállapodni. Addig fűzte terveit, míg egyszer az idő cserben hagyta, csaknem megkésélt látogatásával. Sietett a Bánháziék lakása felé; vére heves mozgásban volt, nemcsak a gyors járás, hanem az izgatottság miatt is. Szive hevesen dobogott, a mint a lépcsőkön felsietett s benyitott az előszobába. Rosz előjelnek tekintő, hogy a legelőször is a komornyikkal, — öcsésével találkozott, — ki hideg udvariassággal hajta meg magát előtte.

— Ki van itthon? — kérdé Ödön.

— Margit kisasszony és a társalkodónő.

— Be lehet-e menni?

— Mindenesetre; a bejelentés szükségtelen.

Ha valaki így látta volna e két embert, legtávolabbról sem jutott volna eszébe, hogy testvérek; Jakab legalább tíz évvel idősebbnek látszott bátyjánál, s alázatos tisztelete, melyhez a tettetésnek legesekebb színe sem férhetett, — minden gyanút — még Hóvári Kálmán előtt is — képes lett volna eloszlatni.

Midőn Ödön belépett, Margit és a társalkodónő egymással átellenben ülve, beszélgettek. Margit kezét nyújtá Ödönnek, a társalkodónő pedig — egy agg szűz — kellemes mosolylyal fogadta az ifju üdvözlését, néhány udvari-

asan örvendő szót szökött hozzá, mire az ifju röviden felelt, azután Margittal magyarul folytatá a társalgást.

Az idős francia kisasszony bármily érdekléssel igyekezett hallgatni az ifju és Margit beszélgetését, — egyetlen szó értelmének sem jutott birtokába; végre is megunt a mulatságot, fölkelte helyéről, a szomszéd szobába ment, elővette citheráját s azon kezdett ábrándozni.

— Nó, csak hogy elment, — szólt Margit kedélyesen, — most már egész szabadon beszélhetünk. Most bátran elmondhatja, hogy miért oly rosz kedvű egy pár nap óta.

— Alig van bátorságom hozzá — felelt Ödön és valóban gondolkodóba esett, hogy valjon beszéljen-e, vagy ne?

— Nó, az lenne még szép, felelé Margit nevetve, — el kell mondania. Hát, még annyi bizalommal sincs irántam?...

— Bocsásson meg, Margit, de nem tudom, hogy előbbi nyilatkozatával melyik női tulajdonságának adott kifejezést kettő közül?...

— E két tulajdon mi volna?

— A kíváncsiság és a részvét.

Margit nagy szemeket csinált e kérdésre; kedve lett volna egy kissé nehezíteni, de nem volt bátorsága hozzá.

— Megvallom, hogy mindkét tulajdonságom ösztönzött az előbbi szavakra. De most még ne ítéljen, hiszen még gyanítani sem vagyok képes, mit mondani akar; azt hiszem, hogy sokkal csekélyebb dolog sem, hogy ily nagy előkészület kelljen hozzá.

— Reám nézve életkérdés, — felelt Ödön, mélyen tekintve Margit szemébe.

— És engem érdekel-e?

— Azt hiszem.

— Tehát beszéljen...

Ödön izgatott vala, néhány pillanatig gondolkodott, míg végre beszélni kezdett:

— Tudnia kell, Margit, hogy én a sors üldözöttje vagyok, utamban mindig akadálylyal találkozom, s a boldogsághoz nem tudok közeledni.

Margit, dobogó szívvel ült székén és eltitkolhatlan érdekléssel leste a szavakat Ödön ajkairól. Mintha érezte volna, hogy e beszélgetés igen komolyan érdekli őt. Az ifju folytatá:

— Képzeld el ama helyzetet, Margit, midőn egy fiatal ember magányából, hol éveket töltött el, ismét visszatér a világba; belevegyül a társadalom zajlásába, hagyja magát sodortatni, belemerül az élvezetekbe, ismeretségeket köt, szívét megnyitja a szerelemnek, reménye föléled; siet a megkezdett uton, hogy elérhesse a boldogságot: és ekkor előáll egy ember s szétrombolja az egész tervet, utjába áll a haladónak s még reményeit is szétépi...

Margit hallgatott, de arcát gyöngye halványosság lepte el.

— Tudjon meg ön mindent, Margit, mert a kit szeretünk, az iránt bizalmat kell éreznünk, én bizom önben, azért fedezem föl titkomat. Tudja meg, hogy egy ember áll köztünk, kit én elveszítettnek hittem, ki azonban él és minden reményemet tönkre tette...

Margit arcán gyenge pir ömlött el; az ifju zavart beszédére még semmit sem felelt, annyit azonban értett, hogy Ödön szereti őt, hogy akadályt lát boldogságuk előtt. Hirtelen fölemelte fejét és ragyogó tekintetét az ifjura függeszté:

(Folytatása köv.)

csakis ezen, az ügy érdemét tárgyzó érvei elvetése esetére, az általa elfogadott főeskü lett volna neki megítélendő. Ezek alapján az ítélet megváltoztatását kéri.

Ez ügy most a legfőbb ítélőszék előtt áll, minek megoldását nem kis kíváncsisággal várjuk.

A maros-vásárhelyi zenekedvelők egylete.

○ E címet nyerte a városunkban ezelőtt alig egy kéttel alakult zene egylet, melyhez már alakulása előtt oly fontos reményeket kötöttünk, hogy ha e reményeknek bár csak egy részecskéje is megvalósul: a czél el lesz érve.

Tagadhatatlan, hogy a korszerű eszmék mellett hirtelen fellobbanó lelkesedés, az eszme testté válása iránt leginkább képes a reményt ragyogó színben tüntetni föl; a közönyösség nem is létesíthet szépet és nagyot; az is tény, hogy az ily hirtelen fellobbogó, általános lelkesedés: vagy rövid idő alatt czélhoz juttat, vagy a czél felé haladás fele útjában ellobog, s csupán hamva marad meg. Mi azt hisszük, hogy fiatal egyletünkkel épen a kiindulási pont és az elérendő czél között vagyunk.

Alapszabályaink megerősítve, kinyomatva vannak; az ügy előmozdítása, pártolása alól városunk polgárai közül senki sem vonja ki magát; mindez azonban még nem teljes eredmény, ezzel csupán fél út van megtéve. Az ut másik felének megtétele a működő tagok hivatása; — és az utnak e másik fele bizonyosan nehezebb, több akadályal bir, mint az első.

A siker, leggyakrabban a működő tagok lankadtságán török meg; e lankadtság pedig valamely egylet gyöngye szervezetének szokott a következése lenni. Szigorú alapszabályoknak szigorú megtartása mindenekfölött nevezetesen lényezője egy egylet erős vagy gyöngye voltának. — ez pedig nagy részben azok erélyességétől függ, kiknek e szabályok megtartása és megtartatása hivatásuk.

A holnapi gyűlésen, mely — mint hirdette van — délelőtti 11 órakor a „Transilvania“ nagy termében tartatik meg: az egylet élén álló hivatalnokok választása is meg fog történni. Igen valószínű, hogy azon kérdésre: vajon egyletünkkel a kitűzött czél felé való baladásunkban a fél úton tovább halhatunk-e? — a holnapi gyűlés után mondhatunk határozottabb választ. Ha a választás jó sikerrel foly le, akkor csupán egy kívánni való marad a végre, hogy egyletünknek szép jövőt jósolhassunk, ez: a működő tagok lankadatlan szorgalma. A kezdet nekézségei még emután következnek be; az erőmegfeszítésre addig van legnagyobb szükség, míg az első eredmény sikerrel koszorúzza meg a szorgalmat. Ez eredmény létesülésének, biztató reménnyel nézünk elébe, hogy reményünk mennyiben alapos: azt a jövő fogja bebizonyítani.

Mi hir külföldön?

— **Ischlben a király ő felsége** f. év július 15-én reggel meglátogatta Wilmos német császárt s nála három negyed órát időzött. Igéretet tett Wilmos császárnak, hogy Augusta császárnét Angolhonból visszatérő útjában Baden-Badenben meglátogatja, miről a császárné táviratilag értesítettett. — Wilmos császárt elutazása alkalmával király ő felsége és Rudolf koronaherceg kocsijáig kísérték, s ez alkalommal szoros egyenruhában voltak.

— **Francoziaországban**, a mint a „Neue fr. Presse“ írják, az államcsíny nem áll messze. A lapok már erről beszélnek. A „Figaro“ egy cikke miatt 14 napra felfüggesztetett. A kamarában a baloldal egyesült a szélsőbalal, hogy Mangát megbuktassák s ellene bizalmatlansági nyilatkozatot szándékoznak keresztül vinni. Ez elengedni csak úgy lehet, ha vagy Mac-Mahon lemond Mangáról vagy a mérsékelt jobboldal egyesül a jobb és középpal közt álló párttal, s így Manga javára többséget terem.

— **Kissingenben** közelebből Bismark élete ellen tett merénylet miatt a helyszínen letartóztatott Kullmann kívül Scheinfurtban Harthaler barát is le lett tartóztatva, ki a fennforgó gyanúkok szerint értelmi szerző volt, s a merénylet alkalmával Bismark kocsija elejébe lépett, s azt a tett perczében megállította. A vizsgálat Kullmann ellen folyik; Bismark még fekszik, de jobb kezén kapott sértése nem veszélyes. A Bismark elleni merénylettel az összes német lapok telve vannak, s általános az a gyanu, hogy a tény papi befolyás alatt követeltet el, kik már két év óta formális hadat izentek az államnak. A „N. f. Presse“ utóbbi számában ezen büntény felől vezérezkivezén, azt így végzi: Az egész józan világ így kiált fel: Ez tanításaitok eredménye, és ha a gyanu, hogy a magde-burgi gyerkőcz kezét tonsurázott fő

vezette, be fogna bizonyosodni, akkor senki sem fogja az 1874. július 13-át jobban megbánni és megsiratni, mint a cath. egyház.

— **Bécs:** A pénzügyminiszter f. hó 14-én összehívta a földadó rendezése kérdésében a bizalmi férfiakat.

— **Grác:** A socialdemocrat-egyletek alapszabályaik átlépése miatt feloszlattak.

— **A brüsseli conferentiára** a hadi nemzetközi jog kérdésének tárgyalására Németország csak egy követet küld; Derhy pedig egy sürgőnyt küldött az orosz követhoz, melyben elvileg nem ellenzi a conferentiát; de tiltakozik az ellen, hogy a conferentia a tengeri hadijogra is kiterjedjen.

— **Spanyolországban** Concha halála az ellenfelet lelkesítette, a hadsereg azonban rossz hatással volt, ez okból Miranda és Tafatta felé 4000 emberből álló segítség küldetett.

A pénzügyminiszter, Comaeho, az országot elviselhetetlen terhekkel tetézi; a telekadó perczentjei nagyban emeltetnek; az élelmi cikkek: liszt, borsó sat. adó vetetett, a melyek behajtása s ellenőrzése csaknem lehetetlen. Ezek mellett is csaknem lehetetlen az 1874. jul. 1-én 1400 millió Realera (több mint 140 millió forint) nött deficitet a következő félévben fedezni s a bajtól menekülni.

Hirrovat.

○ **A maros-vásárhelyi zenekedvelők egylete** f. hó 12-én közgyűlést tartott; a gyűlésen megjelent eskély számú tagoknak bemutattattak a k. belügyminiszter által megerősített alapszabályok; az ideiglenes pénztárnok jelentést tett az egylet vagyoni állásáról: jelenleg mint egy 122 frt készpénze van az egyletnek, e pénz a már beadott gyűjtőíveken aláírt összegből és Salamon János által rendezett zeneestély fele jövedelméből áll. Intézkedések tétettek a végre, hogy az egylet minél nagyobb számú alapító és pártoló tagokat nyerjen meg, s így a jövő vasárnapi (jul. 19.) közgyűlésen a választás megejtethessék.

○ **A maros-vásárhelyi** ev. ref. egyház fiu- és leányiskoláiban a közvizsgálatok az 1873/4-ik tanév második felében f. hó július 18-án veszik kezdetüket, s folytatva a következő napokon, július 22-én bevégeződnek.

* **A Rappó színház** utolsó előtti előadása július 15-én volt, kevés számú közönség jelenlétében. A társulat fénye Thelsey Charl kis gyermek, kit a művészeti idomítástól gyakran a hajmeresztő túlzásokig ragad bátorsága. Általában a nagy gyakorlottság, s rendkívüli erő kifejlés jellemzi e társulat tagjait, csak hogy az izléstelen némajáték, s erőszakolt női jelenetek megzavarják azon kellemes benyomást, melyet különben a csinos és szép gymnastikai mutatványok a nézőre gyakorolnának.

* **Tűzvész riasztá** fel tegnapelőtt délben a város lakóit. A szentmihály-utca egyik telkének udvarán levő épülete ismeretlen okból meggyulván, fenyegetően kezdett terjedni a nagy szárazság miatt. A nagyobb kár megakadályozását a szélcsendnek köszönhetjük, de semmi esetre sem rendőrségünk gyors és erélyes intézkedésének. Midőn annak alsóbb közegei, — mint rendesen — jó későn a helyszínére megjelentek, már csak a tűz tovább terjedésének meggátlása lehetett czélul kitűzve, de ez is a víz hiánya miatt oly gyengén volt eszközölhető, hogy rendőrségünk tehetetlenségét ez irányban közönyösen tekintünk nem lehet. Ugy látszik, hiányzik köztük a helyes munka felosztás vagy talán nem eléggé képes azon nagy fontosságu kötelesség tiszta felfogására, melynek csak egyedül lehet kifolyása e romboló elem pusztításainak erélyes megerősítésére. S ezekhez járul még az, hogy ép a Szentmihály-utczában két „száraz“ kut létezik, melyek már hosszabb idő óta szenvednek és tűnnek azon kétséges reményben, hogy talán őket is figyelemre méltatja rendőrségünk. Valóban óhajtható, hogy e tekintetben ne csak a hirtel, hanem az illetékes felsőbb hatóság is megtegye komoly figyelmeztetését; lelkére kösse az erélyes, s előleges intézkedést, mert a károsultak jajjait a mult megbánása és a mulasztás érzete miatti fájdalom legkevésbé sem némítja el. Ezzel szemben azonban elismerést kell nyilvánítanunk a helyi gyalog serezed katonaságának és a jelen volt egyik honvédtiszt urnak,*) azon erélyes és lelkiismeretes közreműködéséért, melyet elvitathatlanul tanúsítottak; valamint a kir. ügyész urnak, ki az alkalmazható fegyverekkel a legszükségesebb tényező, a víz hordása iránt oly jótékonyan intézkedett.

*) Gunesch százados ur csakugyan megérdemli, hogy nevét személyes fáradsága s készséges magaviseletéért nyilvánosságra hozzuk. Szerk.

— **A kolozsvári nyári szinkörnek** érdekes vendége van. Tamási, a budapesti nemzeti színház elsőrendű tagja lépett ott közelebből a „Csikós“-ban fel. A minden ízében magyar jellegű kitűnő népszínmű hőseit oly eredeti természetesség- és jellemzetességgel adta, hogy már az első előadás alkalmával az egész közönséget meghódította. s a lapok elragadtatással írnak a töröl metszett magyar alak és genre művészi képviselőjéről. Mi, kiknek szintén volt alkalmunk Tamási előadta magyar népdalokban gyönyörködni, csak azt sajnáljuk, miért nem nyerték meg Kolozsvárra Bláháné asszonyt is egyidejűleg. Mind kettőt egymás mellett látva és hallva, értjük meg a magyar népdal varázsát a maga teljességében.

— **Ugyancsak Kolozsvárt** e hóban Kassainé Jászai Mari a helyi színházlátogató közönségnek is kedvence, szintén fog vendégszerepelni; sőt kilátás van arra nézve is, hogy Szerdahelyiné Prielle Kornélia művésznő is fel fog ott lépni a nyári saisonban. Boldog kolozsváriak és szegény vásárhelyiek, kik, mind ez élvezetről, mert elszalasztók a jó alkalmat felhasználni, sokára, talán örökre le kell mondanunk.

— **Két társulat** egyszerre is meglátogat ugyan, hanem nincs köszönet egyikben sem. Rappó Sándor plasztikai mutatványai többet ígérnek, mint adnak és habár a társulat tagjai között nem egy, s köztük a kis csodagyermek és az igazgató mutatványai az egyszeri megnézészt megérdemlik; élő képletei (tableaux vivant) sokat rontnak a másik előadás hatásából is, egyáltalában — hál' Istennek — közönségünk nincs megszokva és nem is igen kapkod az efféle „nagyvárosi“ mutatványokon, s az ilyeneknek nálunk bemutatására nézve azt mondjuk: A tali beneficiis, fibera nos domine! Ments meg Uram minket, különben mi jóakarói vagyunk Rappó úrnak s teljes szívünkkel: jó útat kívánunk neki.

— **Még egy más társulat** is meglátogatott minket, és az eddigi elhagyatott „Apolló“-ban — ki hitte volna — egyszerre ketten versenyeznek az elismerés koszorújért, vagy nevezzük nevén a gyermeket, a minél teltebb cassáért; persze, hogy ebből is, abból is, ha nem csorog, csepeg. Jakabfy — mint négy mutató-kéz által intve a színlapon észre vettük — „budapesti“ daltársulata az Apolló-teremben és Rappó-gymnastika és elvirágozott, félig-meddig élő-, jobban: fonyadt képletekkel ellátott társulata az Apolló kertben egyidejűleg tartottak előadást. Most az elsőről szólva megjegyezzük, hogy mi egyáltalán nem tartjuk magyar jellegűnek az ilyen a német volksängerek után képezett népekes társulatot, és jobb szeretjük ezt a sógoroknak is hagyni s e tekintetben kissé — ha úgy tetszik — hátra maradni és nem civilisálódni; ha pedig már csakugyan ezt is becsempeszték hozzánk, legalább legyen aztán a magyar népekes társulat minden ízében magyar. Olyan sok gyönyörű népdalaink vannak, elő kell venni! De nem itt is holmi német férczművekből összetakolt semmiségekkel untatni és boszantani a közönséget. Kérjük e társulatot is, hogy az „Izdig a törzspekuláns“ a „Szép Helena parodiája“-féle semmiségekkel hagyjon fel; e helyett inkább népdalokkal mulattassa a közönséget, melyből egyet: „Befújta az utat a hó“ a színlap ígért ugyan. de „közbejött akadályok miatt“ az is elmaradt, jobb szerettük volna az első kettőre nézve a közbejött akadályokat. A kefekötő, mint költő, összetakolt rimkóvácsolások a közönséget folytonos derűtségben tartották, s a helyi viszonyokra czélzás, sőt nevek emlegetése: „Berzenzei megdöngetik“ stb. csinált ugyan hatást, de azért mi még sem tartjuk az ily extemporiszálást megengedhetőnek. A „Szamártej“, népszínmű, elég jó előadással, habár sok túlzással folyt le. — Jakabfynak, habár kevésbé iskolázott, de jó és kedves hangja van. Rejtényi, mint technikus és beteg, rejtegette ugyan tehetségét, de boldogtalan Pirók szerepében nem tagadhattuk tőle meg; általában, minthogy semmi más alkalom a szórakozásra s még a társas összejövetelre sincs és nemigen van miben válogatni, unalomból megnézhetjük e társulat előadásait, kivált ha alkalmazkodni fog a közönség méltányos igényeihez, s a haszontalan és frivoll német férczművek helyett magyar népdalokat, kisebb népszínműveket ad elő és ily nagy melegben nem az Apolló-teremben, hanem az ily előadásokra alkalmasabb, szabad helyiségben, a sörkertben. Ma, szombaton, a „Pajkos diákokat“ fogják előadni, kíváncsiak vagyunk reá, mily sikerrel.

— **Károly román fejedelem** f. év július 16-án a reggeli vonattal átutazott Kolozsvárt s az indóháznál, hol egy negyed óráig időzött, Simon Elek polgármester és Minorich Károly főkapitány által üdvözlötetett s érdekekkel kérdezősködött Kolozsvár kereskedelmi, ip. gazdasági s statisztikai viszonyairól, s ígéretet tett, hogy visszajövet Kolozsvárt időzni fog. Vele volt neje s Lipót hohenzollerni herczeg. Kísérete 16 személyből állott.

— (Beküldetett.) Nem tehetjük, hogy rendőrségünknek e f. hó 16-diki tüzeset alkalmával tanúsított buzgó eljárását nyilvánosságra ne hozzuk, a hivatalos kötelesség büi teljesítésének méltó elismeréséül. Kétségkívül méltánylást érdemlő kiméletről tanuskodik már csak azon körülmény is, hogy a békés polgárok nyugalma háborítani, közijedelmet okozni annyira óvakodott, hogy a legelső lármajelre megérkezők már azon nyugodt tudattal foghattak a sors végzése által elítélt épületek még fennálló falai ledöntögetéséhez, hogy a tűz tovább terjedni már nem fog. Teljes elismerésünket érdemli azon új intézkedés is — mely most és pedig nagy fénynyel állotta ki a tűzpróbát — melyszerint a többi városi tornyok harangozó kezéből a kezdeményezés joga kivételvén, gyorsabb, pontosabb és összességében ietézkehdetés végett a várbeli harangozó kezébe központosított. S itt a kérdéses tüzeset alkalmából még fölhevült kebellet szavazhatunk köszönetet a szt-miklósitezai kistemplom érdemes harangozójának is, ki a tűzben álló katoná rendületlen hideg vérével utasítá várbeli főnökéhez azokat, kik őt a subordinatio elleni fegyelmetlenségre izgatván, erőnek erejével vele akarták megkezdetni a lármajeladást. Nem mulaszthatjuk el rendőrségünk ovó föllépését abban is kiemelni, hogy a városszerte uralgó vízszükség emelkedésének kikerülése czéljából, lehetőleg igyekezett a víz-pazarlást megakadályozni, s e buzgalmában annyira ment, hogy a délelti órákban újabb fellobbanásoktól tartó kishitűek vízküldeményekért folyamodását — az álnépszerőség kockázatától fől sem vételével — hivatalos kötelmeihez képest nemes méltósággal utasította vissza. Hiszen nem vagyunk-e mindnyájan Isten kezében? De méltán megróhatjuk ezzel szemben a helyi kir. ügyész ur és a katonai parancsnokság eljárását, kik rendőrségünk nemes, higgadt és megnyugtató keltő magatartásával szemben, folytonosan késő estig a tüzeset helyén maradván, ezen magaviseletük által polgárságunk félelmét lecsendesíteni nem engedték. az Isten kegyelméből ily faszükségben ingyen támadt tűz végső maradványait is barbár kézzel szétverték s a kir. törvényszék vizsgálati foglyai által — rendőrségünk illetékességi körébe hivatalan kézzel beleavatkozva — vízszükségben szenvedő városunk megrablásával hordószámra hordatták a vizet. Mely eljárásuk — reméljük — nem fogja elkerülni az illető fen-sőbb hatóságok szigorú föllépését.

Törvénykezés.

A maros-vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilvános ülésében az 1874-ik évi július 20-án és következő napjain következő ügydarabok adatnak elő:

I. Tanács polgári ügyekben.

Ferencz Károly k. t. r. b. által.

Özy. Ugron Istvánné, Ambrus István e. felhívás i. Brassó város közönsége, Luckhardt Lőrincz e. tulajdon i. Biró András Gondnoksági ügye. Vagyos Lőrincz, Bartha Lajos e. szerződés teljesítése i. Kövesd község Apátfalva község e. 160 frt kártérítés i. Lula Juon, Vlád Alexa e. 25 frt i. Tischler Herman s t. a kir. kinstár és társa e. igény pere. A kakucsi g. e. egyház, Bucz Lika e. som. vizs. h. i. Gy.-Alfalu s társai Gy.-Csomafalva s társai e. som. vh. i. Deési Károly, Baló János e. mesgye igazítás i. Majthényi Ferencz s társa, Baló János e. Eremia Juon, Jon Stán hagyatéka e.

Csergedi János k. t. r. b. által.

Nagy Pálné s t., Nagy Zsigmond s t. e. kiszakasztatás i. Maieruti József, Popu Niculai e. 28 frt i. Stroja Juon, Petra Pétru e. 238 frt 60 kr. i. Gidali Rosenstein, Vitián F. e. 52 frt és 180 frt i. Vera Sánfira, Vete Georg s t. e. som. vizs. h. i. Sicoa George, Gyengés Sándor e. 19 frt 80 kr. i. Mucsa Todorutia, Kontesz Mihály e. som. vizs. h. i. Demetru Ádám, Mosoin Moize e. 344 frt, 106 frt, 25 frt és 23 frt 75 kr. i. Pántea Dumitru, George Anna e. 79 frt i. Bunea Arszenia, Macavein Jákob e. birtokháborítás i.

Dr. Endes Gábor k. t. r. b. által.

Bakos Józsefné, Dr. Schild János ellen 650 frt. i. Gyulafehérvári r. kath. káptalan, Vajda Miklósné e. 1680 frt i. Ulein Jákob, Szentmarjai Lajos s neje e. tulajdonjog i. Gr. Haller Anna báró Szentkereszt Zsigmondné, gr. Haller György e. 16900 frt biztosítás i. Szovérdi Gergely és Németh Juliánna. Balog György e. szerződés érvénytelenit. i. Királyhalmi Simon, Kolcsár Ferencz e. tulajdonjog i. Szász Róbert, Dreher Antal s Márkus Márk e. tulajdonigény i. Nagy Pál s társai, Horváth József s neje e. szerződés teljesítése i.

Pogány Károly k. t. r. b. által.

Schveiger Zsigmond, Makkay Domokos e. perujit. i. Mikle György, Marosán Szimeon e. kötelezettség teljesítése i. Kőváry Mihály, Benedikty Sámuelné és Benedikty Gábor e. 83 frt. 37 kr. i. Zakariás József, Horváth gr. Tholdy Katalin e. 169 frt 29 kr. s jár. i. Miske György, Biró Lászlóné b. Kemény Mária e. kárt. i. Tiszler Mayer, Tatrassy Sándor e. végrehajtási költség i.

(Vége következik.)

Bécsi tőzsdei árkelet.)

(Július 17-én.)

5% metallique	70.40
5% nemz. államkölesön	75.55
1860. államkötvény	109.75

Bankrészvény	9.79
Hitelrészvény	233.75
London	110.90
Ezüst	104.—
Arany	—
Napoleon arany	8.86
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	70.25
" " " temesi	75.50
" " " erdélyi	73.25
" " " horvát-slavon	79.—

Felelős szerkesztő:

KUTI ALBERT.

Főmunkatárs:

DOBAI ALBERT.

HIRDETME NYEK.

334. Sz.

(40) (3—3)

Haszonbèri hirdetés!

A nagy-enyedi
ev. ref. főtanodának
diódi, s hozzá tartozó tővisi és
paczalkai,
140 holdnyi

szántó-, kaszáló- s szőlőből álló birtoka 1874. év szeptember 29-ik napjától kezdve három egymásután következő évre, haszonbérbe Diódon, a tanoda házában f. év szeptember 12-én d. e. 10 órakor nyilvános árverezési uton a legtöbbet ígérőnek ki fog adatni.

Bérleti kívánók 50 frt, bántpénzt tartoznak letenni. Az irt napig bántpénzzel terhelt zárt-ajánlatok (offert) is elfogadtatnak. A részletes feltételek alólírtnál megtekinthetők.

N.-Enyed, 1874. július 3-án.

Bogdán Lajos,
gazda-gondnok.

Sz. 100.—1874.

P á l y á z a t.

A maros-vásárhelyi polgári ftanoda negyedik osztályának folyó évi szeptember hó 1-jén leendő megnyitása alkalmából nevezett tanodánál a

RAJZOLÁS és SZÉPIRÁS rendes tanári állomására,

300 frt évi fizetéssel, 200 frt évi lakbérrel, ötöd-éves 100—100 frtnyi fizetésjavítással és a szabályszerű nyugdíj-illetménynyel javadalmazva, ezennel pályázat nyitattik.

A választásnál előnyben részesülend azon pályázó, ki a természettudományok- s jelesen a vegytannak ideiglenes tanítására is alkalmas. A megválasztottnak idei szeptember 1-jén állomását el kell foglalnia.

A pályázni kívánók továbbá figyelmeztetnek, hogy sajátkezüleg irt folyamodványukat, — melyben életkoruk, vallásuk, végzett tanulmányaik, az 1868. 38. t. cz. 9. fejezetében előirt tanítói képesítettségük, a tanári pályán töltött működésük, jelenlegi állásuk és a magyar nyelvnek, mint tannyelvnek, irodalmilag alapos tudása okmányokkal igazolandó, — minősítvényi táblázattal ellátva, Maros-Vásárhely sz. kir. város iskolaszékéhez czimzetten, folyó évi augusztus hó 15-éig küldjék be.

Kelt Maros-Vásárhelyt, az iskolaszéknek 1874. évi július hó 2-án tartott ülése határozatából

Dr. Soos Kálmán,
az iskolaszék jegyzője.

(42)

(3—3)

Tkts Bacsilla Elek urnak.

Maros-Vásárhelyt.

Lapunk mult számának ezen rovatában, uraságod nevének csak kezdő betűit jelezve, felkértem, miszerint mult 1873. évi február havában nállam megrendelt nyomtatványai-nak árát végre-valahára megfizetni sziveskedjék; — azonban kérésem — fájdalom — nem teljesített. — Az uraságod által tett nyomtatvány-megrendelések a következők: 1) Előfizetési felhívás a „Maros-Vásárhelyi Füzetek” czimű szépirodalmi vállalatra, 1000 példány 8 frt; 2) uraságod számára 100 példány nagyalaku névjegy: 1 frt 40 kr., összes tartozása tehát: 9 frt 40 kr. o. ért. — Tizenhét hónapja már annak, uram, hogy e munkadíj törlesztésére kérem önt; kérttem egyszerű, kérttem vevényes levelek által; ön azonban azon levelekre még csak válaszolni sem tartá kötelességének; holott jól tudja azt uraságod, hogy e nyomda, melynek vezetője vagyok, nem enyém, hanem a helyi ev. ref. főtanodáé, melynek pénztárába a fennirt nyomtatvány-díjt kénytelenítettem sajátomból már rég befizetni; máskülönben: ha enyém volna is a vezetésem alatti nyomda: akkor se tartoznám senkinek díj nélkül munkát kiállítani; erre nézve még nincs törvény hozva! — Sajnálattal kell megjegyeznem, mikép 9 évi itt működésem óta ez az egyetlen eset, hogy tisztességes uri ember oly makacsul s oly hosszasan vonakodjék tartozásának eleget tenni. Még egyszer egész illemmel hívom föl önt uram, hogy e lap jövő számának megjelenéséig fennirt tartozását törlessze, ellenben kénytelenítve leszek önnek mult év február 26-án kelt s hozzám a megrendelési ügyben, a munka folyama alatt intézett levelét is közölni, melynek végszavai ugyancsak tündöklően hangzanak. — Azért kívántam e téren és nem „Nyilt-tér” rovat alatt figyelmeztetni uraságodat, mert nincs kedvem még pár tizes költséget okozni magamnak. Végre: tessék intézkedni rendelete utján még mindig nállam lévő 500 pd. előfizetési felhívásai iránt.

M.-Vásárhely, 1874. jul. 18.

Imreh Sándor,

(43) (1—1) nyomdász.

Hirdetmény.

Maros-Vásárhelytől 1 és 1/2 óra távol-ságra fekvő GÖCS községben Csanádi Sámuel örökösének mintegy

300 hold birtoka

jó karban lévő udvar-házzal és az országot melletti korcsmával

szabad kézből eladó.

Venni szándékozók bővebben értekezhetnek Maros-Vásárhelyt, kir. aljárásbíró: Csanádi Bélánál.

(38)

(4—4)

Nyomtatta Imreh Sándor Maros-Vásárhelyt ev. ref. főiskola gyorssajtóján 1874.